

Gewoon tot ziens...

Dag, Yves...

Je hebt ons zo plotseling en brutaal verlaten...

Dat was iets dat wij van jou niet gewoon waren. Jij die ik zou durven noemen "de laatste gentleman van deze eeuw". Een eeuw die voor jou iets onbegrijpelijks moest hebben, gewoon omdat alle stijl verloren was gegaan. Jij die zo van stijl en schoonheid hield.

Met wat een intense vreugde kon je me wijzen op een pas verworven schilderij.

"Kijk naar dat tere rozerood. Kijk naar dit omzichtig contrast. Kijk naar die "flou artistique".

Kijk naar deze vast gevoerde lijn." En of het nu een werk was van je vader, van Verwee, of van van Rintel. Je kon een bezoeker meeslepen in je uren van bewondering.

Je beleefde niet alleen vreugde aan schoonheid.

Je schiep ook schoonheid. Schoonheid door kracht. Je legde de elementen je wil op, ook al was je niet een uitgesproken wils-mens. Je dwong het ijzer. Je leidde het vuur. Je riep het water en de lucht om je te helpen.

De vier oerelementen waren je vertrouwd.

En als we dan over dit alles gekeuveld hadden, gedacht, gefilosofeerd bij een goed glas wijn of een portootje ons met flair geschonken door je lieve Denise, dan deed je ons uitgeleide.

Hoe koud het ook was, of het vroor of regende. Steeds liep je met je bezoekers mee tot op de dijk. Daar nam je nog geen afscheid. Daar wees je ons op de schoonheid van het landschap, van de polders. Je kon intens triestig zijn over de verloedering van het natuurschoon.

De eerste keer dat je met me meeliep, was ik verwonderd. Dit uitgeleide doen, deze blijk van hoffelijkheid en savoir-vivre verraste me.

Nu hebben wij je uitgeleide gedaan.

Onze erevoorzitter sedert de stichting van de kring.

Voor de allerlaatste keer heb je geen afscheid genomen.

Eenmaal heb je ons voor schut gezet.

We begrijpen het van je; het zou te hard geweest zijn. Je was een man van zachtheid en stijl.

Bescheiden als je was, ben je bescheiden van ons weggegaan.

Denise, Dominique, Caroline, Sophie, Magali, Yves, Isabelle en Stéphanie, wij hebben één zekerheid. Hij wilde het niet zo.

En een tweede zekerheid. Ooit zien we hem terug.

Tot ziens opa, tot ziens voorzitter, tot ziens Yves.

J.B.